

‘Toen wisten we: dit gaat onze dochter niet redden’

De zwangerschap van Saskia (30) lijkt volgens het boekje te verlopen. Maar dan krijgt ze het HELLP-syndroom en moet ze de onmogelijke keuze maken tussen haar eigen leven of dat van haar baby...

“Ik heb altijd een kinderwens gehad. Toen ik Johan ontmoette, voelde het gelijk zo goed tussen ons dat we vrij snel besloten dat we samen kinderen wilden. Driekwart jaar na onze ontmoeting was ik zwanger en we waren er allebei ontzettend blij mee. Mijn zwangerschap verliep aanvankelijk prima. Maar toen ik 23 weken zwanger was, kreeg ik plotseling last van knallende hoofdpijn en dikke enkels. De huisarts constateerde dat mijn bloeddruk nogal was gestegen en dat ik een verhoogde concentratie eiwitten in mijn urine had. In het ziekenhuis bleek dat ik pre-eclampsie had, zwangerschapsvergiftiging. Toen ik een dag later ook nog eens erge buikpijn kreeg, moest ik in het ziekenhuis blijven ter observatie. Ik was in shock. Heel ziek voelde ik me niet en ik besepte niet zo goed wat de diagnose inhield. Toch be kroop me na een dag en een nacht in het ziekenhuis het gevoel dat het wel eens ernstiger kon zijn dan ik dacht. Ondertussen wezen echo’s uit dat de doorstroming van de bloedvaten naar de placenta steeds slechter werd. Ik werd de dagen erna nauwlettend in de gaten gehouden, maar na twee dagen was de pre-eclampsie overgegaan in het HELLP-syndroom. De artsen hadden ons inmiddels verteld dat als ik te ziek zou worden, de zwangerschap beëindigd zou moeten worden. Dat zou de enige manier zijn om beter te worden. Maar onze baby, een meisje, zou pas na 26 weken levensvatbaar zijn.

Trotse papa

Toen realiseerden we ons echt dat we onze dochter konden verliezen. Een afschuwelijke gedachte en we waren vreselijk verdrietig. We klampten ons vast aan iedere dag die voorbij ging, we wilden ons meisje zó graag bij ons houden. Maar ik werd steeds zieker, tot het punt waarop de artsen het niet meer verantwoord achtten om niet in te grijpen. Na een zwangerschap van 24 weken en vier dagen werd ik vroegtijdig ingeleid. En we wisten: dit gaat onze dochter niet redden. Op dat moment ging de knop om, bij ons allebei. Terwijl ik nog lag te wachten om naar de verloskamer te worden gebracht, zat ik al adressen te noteren voor het geboortekaartje, dat tegelijkertijd de rouwkaart zou zijn. Johan ging snel naar de winkel om een mooi setje kleding voor onze dochter te kopen. Het klinkt raar, maar het voelde goed om ons daarmee bezig te houden - om nog iets voor haar te kunnen doen. Even na middernacht werd ons meisje Lotte Nynke levenloos geboren. Ze was zo klein, zo mooi ook. Echt een mensje. Johan knipte de navelstreng door en ik kreeg Lotte bij me, huid op huid. Een heel kostbaar en dierbaar moment. We waren verdrietig, maar bovenal trots. Toen Johan haar in zijn armen nam, straalde hij als een echte papa. Dat was prachtig om te zien. Een tijdlang hebben we alleen maar naar haar zitten kijken, haar helemaal in ons opgenomen. Lotte had een kuiltje in haar kin, precies zoals Johan dat heeft. En net zoals ik had ze lange vingers. We vonden het zo bijzonder dat er vanuit onze liefde voor elkaar zoiets moois was geboren. Die nacht kwam onze naaste familie naar Lotte kijken en het was ontzettend fijn om haar eindelijk aan hen te kunnen laten zien.

Intiem afscheid

Zolang ik nog in het ziekenhuis lag, hadden we veel momenten met Lotte. We keken onophoudelijk naar haar, maakten foto’s – nu kon het nog. Met mijn gezondheid ging het verbazingwekkend snel beter. Drie dagen na de bevalling werd ik ontslagen uit het ziekenhuis. We moesten veel regelen voor de begrafenis. We kozen voor een kaartje met een afbeelding van onze handen en een oranje

vlinder. Een prachtige symboliek, vonden we: we lieten haar gaan. Lottes afscheid was intiem en bijzonder, met vrienden en familie. Het was een koude januaridag, maar de zon scheen en de vogels zongen. Johan droeg onze dochter vanuit huis naar de begraafplaats, haar kistje vol met knuffels. Ik was te emotioneel om iets te zeggen tijdens de dienst, maar het lukte hem om een woord van afscheid tot Lotte te richten. Hij legde haar kistje zelf in het grafje, als vanzelfsprekend eigenlijk. Het was het laatste dat hij voor Lotte kon doen. Met alle aanwezigen lieten we witte en oranje ballonnen op - en op dat moment waren de vogels stil.

Na Lottes begrafenis richtte ik me op herstel, zowel lichamelijk als mentaal. Ik probeerde het verdriet over Lotte een plek te geven door een mooie grafsteen uit te zoeken en een album te maken met foto's en kaarten. Ook onze openheid naar anderen toe was goed voor de verwerking. Uit onderzoek bleek dat we gewoon domme pech hadden gehad bij de zwangerschap. Onze kinderwens was er nog steeds en na een maand of acht stopte ik met de pil. Ik was gelijk zwanger. Tijdens deze zwangerschap voerde angst de boventoon, de roze wolk was er niet. We waren ontzettend opgelucht toen ik de magische grens van 26 weken passeerde. Met 39 weken werd ik ingeleid – ik trok het mentaal niet langer - en kon ik eindelijk onze tweede dochter, Sophie, gezond en wel in mijn armen houden.

Hoewel we Lotte nooit echt bij ons hebben gehad, is het gemis heel aanwezig. Bij alle fases die Sophie nu doormaakt, denk ik: dit hadden we ook mee moeten maken met Lotte. Sophie vervult onze kinderwens, maar ze is geen vervanging voor Lotte. We zijn op beide meiden even trots. Sophie is dan wel de oudste, maar Lotte blijft onze eerste dochter. Vergeten doen we haar nooit.”